

Гарний ранок. Аліса неспішно прокидається — саме так, як їй найбільше подобається, — під своєю саме враз тепленькою ковдрочкою. Легке позіхання знімає закладеність у вухах, тож до неї тепер доноситься спів пташок. Вона ледь розплющує очі і тре їх. Трохи забагато світла. Хтось встиг побувати в її кімнаті і розсунути штори. Сонце вривається до середини широким жовтим пучком світла. Крихітні легенькі порошинки ліниво кружляють у ньому, схоже, і у них літні канікули.

«Теж правильно», — думає Аліса і потягується щосили. Вона відчуває, як кров струменить усім тілом, як і належить. «Все прекрасно, — міркує вона, — настали літні канікули і для мене, і для порошинок, і я можу валятися тут так довго, як заманеться, і роздумувати про найприкольніші у світі речі. А ще

я можу знову заснути, якщо захочу, і, можливо, мені наснитися щось хороше», — і вона починає вимріювати сон, який їй снився.

«О», — думає Аліса і береться обережно згортати сон у клубочок, щоб він не розпався на клаптики, бо сон цей був про Івара. Єдиного, але най-найкращого її друга. Вони згодилися на тому, що такі Є справжніми друзями, а не просто цілком випадково ходять разом до школи, бо випадково виявилися сусідами. Вони вже, мабуть, дружать...

Аліса лічить години і нараховує чотирнадцять.

«Вже чотирнадцять годин МИ з НИМ — ДРУЗІ», — тішиться вона і закушує краєчок ковдри, аби не розпливтися в дурненькій усмішці. Та згодом вона вирішує, що треба зберегти цей сон, а це ж саме те, що вона намагалася зробити, тож заплющує очі і продовжує.

«Там був Івар, — згадує Аліса й уявляє його. Волосся і зуби. Ластовиння. Навіть на вухах. — І я там теж була, — думає вона. — Але я була трішки на фоні. Як завжди. Ми пішли до величезного саду, в якому ніколи раніше

не були. Тоді Івар обернувся, помахав і прошепотів, немов то була якась тасмниця між нами.

— Ходи, — шепотів він.

Я підійшла до нього так близько, що відчула солодкий запах, його, мабуть, принесла Іварова мама зі своєї роботи в "Ківі". Ми продовжили прокрадатися, майже впритул одне до одного, крізь кущі та між деревами. Я дивувалася, чи ми, бува, не зменшилися, бо деякі дерева були такі великі, що нам доводилося переповзати через їхнє коріння. Дерева мали широкі розлогі крони, які шуміли і відкидали темні тіні. У тіні котрогось із тих дерев я запитала Івара, чи там небезпечно.

— Не дуже, — відповів він і взяв мене за светрик. Він вів мене за собою, аж поки ми не вийшли на світлішу місцину, де розкинувся невеличкий ставок із жовтими водяними ліліями та зеленючими жабами. Вони сиділи майже на кожному листку латаття і квакали».

«Ось там я й побачила, — згадує Аліса трохи шоковано. — Біля того ставка. Ось там я й побачила, що в Івара на голові корона.

Уявіть собі, в Івара. Немовби він був королем. Тільки його корона не була вкрита самоцвітами й перлами, як корони інших королів. Вона навіть не виблискувала. І лежала криво».

Івар помітив, що Аліса геть спантеличена, і засміявся з неї.

— Це ж просто корона на щодень, — сказав він, наче це все пояснювало.

І таки справді пояснило. У сні все ніби стало на свої місця: звісно, ти не станеш надягати святкову корону на щодень. Вона подумала, як це очевидно, і собі засміялася. А тоді сон закінчився.

У пробудженому стані було не так легко зрозуміти те, що здавалося таким очевидним уві сні, та все одно, на думку Аліси, це був хороший початок літніх канікул. «Добре, коли тобі сниться такий крутий сон про твого найкращого друга, у якому ви разом над чимось регочете», — розмірковує вона і висуває ногу з-під ковдри під промінь сонця, в якому витають порошинки. Нозі стає тепло, і Аліса передчуває, що, схоже, її чекають найкращі літні канікули у всьому її житті.

Єдиним маленьким недоліком усієї цієї літньої благодаті і свободи є те, що вона насправді ще не скоро побачить Івара. Аліса сидить, підібгавши ноги, на письмовому столі, міцно тримає руками пальці ніг і виглядає у вікно.

«Може, він прокинувся і вже стоїть десь там надворі? Може, він, наприклад, бавиться з м'ячем, який викочується на дорогу, коли він втрачає над ним контроль, і якийсь автомобіль змушений різко загальмувати. Жіночка, що сидить за кермом, злиться не на жарт, та Івар лишень сміється і регоче», — думає Аліса і перехиляється у вікно саме до того рівня, де їй починає паморочитися в голові.

«Якби Івар був на вулиці, ми могли б помаhati одне одному, — міркує далі. — Тепер, коли немає сумнівів, що ми — ДРУЗІ, а не просто випадкові сусіди, які випадково ходили разом до школи, бо випадково опинилися в одному класі, ми могли б маhati одне одному цілком по-новому та по-іншому, у спосіб, відомий лиш нам обом».

«НАЙКРАЩІ друзі, — роздумує Аліса і так радіє, що аж шаріється і мусить сховати обличчя в нічну сорочку, хоча в кімнаті вона сама. —

Але це так для мене типово: знайти собі найкращого друга за день до літніх канікул і не мати шансу побачити його найближчі сім тижнів, бо, коли я повернуся додому з відпочинку, він уже давно відпочиватиме зі своєю мамою в Греції».

«А в Греції може статися багато страшних речей, — думає Аліса. — Івара можуть, наприклад, викрасти. І справедливість ніколи не відновиться. І я навіть не здивуюся. Його руде волосся і веснянки — то в Греції рідкість. А щось рідкісне всім подобається. На місці греків я сама викрала б Івара, — міркує вона і знову мусить ховати обличчя. — Не так через його незвичне руде волосся, як через тисячу інших причин», — думає вона, занурившись обличчям у тоненьку тканину нічної сорочки.

Аліса полишає спроби вглядіти Івара на вулиці.

«Я ж можу подзвонити йому, перш ніж ми сядемо в авто і поїдемо до літнього будиночка, — сказати, щоб він вийшов на веранду і помахав мені звідти. Якщо наважуся, звісно, — міркує вона. — Бо ану ж він не захоче. Якщо він передумав, змінив рішення. Або